

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (szósta izba)

z dnia 10 grudnia 2015 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości —
Postępowanie upadłościowe — Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Artykuł 4 ust. 1 —
Ustalenie prawa właściwego — Uregulowanie państwa członkowskiego zobowiązujące osobę
zarządzającą spółką do zwrotu spółce kwot płatności dokonanych po wystąpieniu niewypłacalności —
Zastosowanie tego uregulowania do spółki utworzonej w innym państwie członkowskim —
Artykuły 49 TFUE i 54 TFUE — Ograniczenie swobody przedsiębiorczości — Brak

W sprawie C-594/14

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie
prejudycjalnym, złożony przez Bundesgerichtshof (federalny trybunał sprawiedliwości, Niemcy)
postanowieniem z dnia 2 grudnia 2014 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 22 grudnia 2014 r.,
w postępowaniu:

Simona Kornhaas

przeciwko

Thomasowi Dithmarowi, działającemu w charakterze syndyka masy upadłości spółki Kornhaas
Montage und Dienstleistung Ltd,

TRYBUNAŁ (szósta izba),

w składzie: F. Biltgen, prezes dziesiątej izby, pełniący obowiązki prezesa szóstej izby, M. Berger
(sprawozdawca) i S. Rodin, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu S. Kornhaas przez W. Steinfeldta, Rechtsanwalt,

— w imieniu T. Dithmara przez C. Essera, Rechtsanwalt,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez M. Wilderspina, działającego w charakterze pełnomocnika,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

* Język postępowania: niemiecki.

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19. t. 1, s. 191) oraz art. 49 TFUE i 54 TFUE.
- 2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu między T. Dithmarem, działającym w charakterze syndyka masy upadłości spółki Kornhaas Montage und Dienstleistung Ltd (zwanej dalej „spółką będącą dłużnikiem”) a S. Kornhaas, dotyczącego powództwa o zwrot płatności, jakich S. Kornhaas dokonała jako osoba zarządzająca spółką będącą dłużnikiem po wystąpieniu niewypłacalności tej spółki.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Artykuł 3 rozporządzenia nr 1346/2000, zatytułowany „Jurysdykcja”, stanowi w ust. 1:

„1. Sądy państwa członkowskiego, na terytorium którego znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika, są właściwe dla wszczęcia postępowania upadłościowego. W przypadku spółek i osób prawnych domniemywa się, że głównym ośrodkiem ich podstawowej działalności jest siedziba określona w statucie, chyba że zostanie przeprowadzony dowód przeciwny.

2. Jeżeli dłużnik ma główny ośrodek swojej podstawowej działalności na terytorium państwa członkowskiego, sądy innego państwa członkowskiego są uprawnione do wszczęcia postępowania upadłościowego tylko wtedy, gdy dłużnik ma na jego terytorium swój oddział. Skutki tego postępowania są ograniczone do majątku dłużnika znajdującego się na terytorium tego ostatniego państwa członkowskiego.

[...]”.
- 4 Stosownie do treści art. 4 tego rozporządzenia, zatytułowanego „Prawo właściwe”:

„1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, dla postępowania upadłościowego i jego skutków właściwe jest prawo państwa członkowskiego, w którym zostaje wszczęte postępowanie, określanego dalej jako »państwo wszczęcia postępowania«.

2. Prawo państwa wszczęcia postępowania określa przesłanki wszczęcia postępowania upadłościowego, sposób jego prowadzenia i ukończenia. W szczególności określa ono:

[...]

m) zasady dotyczące nieważności, zaskarżania [możności zaskarżania] lub względnej bezskuteczności czynności prawnych dokonanych z pokrzywdzeniem ogółu wierzycieli”.

Prawo niemieckie

- 5 Paragraf 64 ust. 1 i 2 Gesetz betreffend die Gesellschaften mit beschränkter Haftung (niemieckiej ustawy o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością) (RGL. 1898, s. 846, zwanej dalej „GmbHG”), w brzmieniu mającym zastosowanie do okoliczności faktycznych postępowania głównego, stanowił:

„1. W przypadku niewypłacalności spółki, osoby zarządzające spółką są zobowiązane do bezzwłocznego złożenia wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego, najpóźniej trzy tygodnie od momentu wystąpienia niewypłacalności. To samo dotyczy odpowiednio sytuacji nadmiernego zadłużenia spółki.

2. Osoby zarządzające spółką są zobowiązane wobec spółki do zwrotu płatności, których dokonały po wystąpieniu niewypłacalności spółki lub po stwierdzeniu jej nadmiernego zadłużenia. [...]”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 6 Thomas Dithmar jest syndykiem masy upadłości spółki będącej dłużnikiem, powołanym w ramach postępowania upadłościowego wszczętego przez Amtsgericht Erfurt (sąd rejonowy w Erfurcie). Spółka będąca dłużnikiem, którą zarządzała S. Kornhaas, była wpisana do rejestru handlowego w Cardiff (Zjednoczone Królestwo) jako „private company limited by shares” (dalej „Limited”). Spółka będąca dłużnikiem utworzyła swój oddział w Niemczech, który został następnie wpisany do rejestru handlowego prowadzonego przez Amtsgericht Jena (sąd rejonowy w Jenie). Przedmiotem działalności spółki będącej dłużnikiem, która to spółka działała głównie w Niemczech, był montaż systemów wentylacyjnych i świadczenie usług z tym związanych.
- 7 Podnosząc, że przynajmniej od dnia 1 listopada 2006 r. spółka będąca dłużnikiem była niewypłacalna oraz że w okresie od 11 grudnia 2006 r. do 26 lutego 2007 r. S. Kornhaas dokonała w imieniu tej spółki płatności opiewających na kwotę 110 151,66 EUR, T. Dithmar wystąpił przeciwko S. Kornhaas z powództwem o zwrot tej kwoty na podstawie § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG. Landgericht Erfurt (sąd okręgowy w Erfurcie) orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Sabine Kornhaas wniosła apelację od wyroku Landgericht Erfurt do Oberlandesgericht Jena (sądu apelacyjnego w Jenie), który jednakże utrzymał go w mocy, jednocześnie dopuszczając wniesienie rewizji do Bundesgerichtshof.
- 8 Sąd odsyłający jest zdania, że powództwo T. Dithmara jest zasadne na gruncie prawa niemieckiego, gdyż § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG służy w istocie przeciwdziałaniu uszczupleniu – przed wszczęciem postępowania upadłościowego – aktywów wchodzących w skład masy upadłości oraz zagwarantowaniu – w ramach tego postępowania – dostępności tych aktywów, kierując się troską o równomierne zaspokojenie wierzycieli. Chociaż przepis ten formalnie należy do prawa spółek, jest on – w opinii tego sądu – przepisem z zakresu prawa upadłościowego, co sprawia, że mógł zostać powołany przeciwko osobie zarządzającej spółką Limited.
- 9 Sąd odsyłający zastanawia się jednak, czy przepis ten jest zgodny z prawem Unii. W tym względzie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 1346/2000 wynika w jego przekonaniu, że w odniesieniu do postępowania upadłościowego i jego skutków właściwe jest prawo niemieckie, czyli prawo państwa członkowskiego, na terytorium którego wszczęto postępowanie. Tymczasem w doktrynie niemieckiej panuje spór co do tego, czy § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG można powoływać przeciwko osobom zarządzającym spółkami utworzonymi zgodnie z prawem innych państw członkowskich Unii Europejskiej, których główny ośrodek podstawowej działalności znajduje się jednak w Niemczech.
- 10 Zdaniem sądu odsyłającego § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG nie reguluje wymogów, jakie musi spełnić spółka utworzona zgodnie z prawem innego państwa członkowskiego Unii, aby ustanowić siedzibę podmiotu zarządzającego spółką w Niemczech, a jedynie skutki prawne tej decyzji oraz ewentualnych uchybień po stronie osób zarządzających takimi spółkami. Nie ma więc podstaw, aby stwierdzić, że doszło do ograniczenia swobody przedsiębiorczości.

- 11 W każdym razie nawet gdyby stosowanie § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG miało ograniczać swobodę przedsiębiorczości, takie ograniczenie byłoby uzasadnione, gdyż przepis ten jest stosowany w sposób niedyskryminacyjny, służy jednemu z nadrzędnych względów interesu ogólnego, tj. ochronie wierzycieli, zmierza do zachowania w stanie niepogorszonym masy upadłości lub jej odtworzenia oraz nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu.
- 12 Sąd odsyłający zwraca jednak uwagę, że orzecznictwo Trybunału, zwłaszcza orzecznictwo wynikające z wyroków *Überseering* (C-208/00, EU:C:2002:632) i *Inspire Art* (C-167/01, EU:C:2003:512), można interpretować także w ten sposób, że stosunki wewnętrzne spółek utworzonych w jednym państwie członkowskim, lecz prowadzących swoją główną działalność w innym państwie członkowskim, podlegają – w ramach swobody przedsiębiorczości – prawu spółek państwa członkowskiego ich utworzenia. Stosowanie § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG wobec osób zarządzających spółkami innego państwa członkowskiego może być w związku z tym niezgodnie ze swobodą przedsiębiorczości w rozumieniu art. 49 TFUE i 54 TFUE.
- 13 W tych okolicznościach Bundesgerichtshof postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- „1) Czy powództwo przed sądem niemieckim, w drodze którego syndyk masy upadłościowej dochodzi od dyrektora utworzonej według prawa angielskiego i walijskiego [spółki Limited], względem majątku której otwarto [wszczęto] w Niemczech postępowanie upadłościowe na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1346/2000, roszczenia o zwrot wypłat dokonanych przez [osobę zarządzającą spółką] przed wszczęciem postępowania upadłościowego, ale po spełnieniu przesłanek uzasadniających ogłoszenie upadłości [wystąpieniu niewypłacalności], ma związek z niemieckim prawem upadłościowym [należy do niemieckiego prawa upadłościowego] w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 1346/2000?
- 2) Czy powództwo tego rodzaju, jak opisane powyżej stanowi naruszenie [narusza] swobod[ę] przedsiębiorczości zgodnie z art. 49, 54 TFUE?”

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

- 14 Poprzez swoje pytanie pierwsze sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 4 rozporządzenia nr 1346/2000 należy interpretować w ten sposób, że zakres stosowania tego przepisu obejmuje powództwo przeciwko osobie zarządzającej spółką prawa Anglii i Walii – wobec której to spółki wszczęto postępowanie upadłościowe w Niemczech – wytoczone przed sądem niemieckim przez syndyka masy upadłości tej spółki, którego to powództwa celem jest, zgodnie z uregulowaniem prawa krajowego takim jak § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG, doprowadzenie do zwrotu przez tę osobę płatności dokonanych przez nią jeszcze przed wszczęciem postanowienia upadłościowego, ale już po dacie, co do której ustalono, że przedmiotowa spółka była niewypłacalna.
- 15 W tym kontekście Trybunał orzekł już, iż art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1346/2000 należy interpretować w ten sposób, że sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium wszczęto postępowanie upadłościowe dotyczące majątku spółki, są właściwe na podstawie tego przepisu do rozpoznania powództwa wytoczonego przez syndyka masy upadłości tej spółki przeciwko osobie zarządzającej wspomnianą spółką, mającego na celu zwrot kwot wypłaconych po wystąpieniu niewypłacalności tej spółki lub po stwierdzeniu jej nadmiernego zadłużenia (wyrok H, C-295/13, EU:C:2014:2410, pkt 26).

- 16 W uzasadnieniu tego orzeczenia Trybunał stwierdził w szczególności, że przepis prawa krajowego taki jak § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG, na podstawie którego osoba zarządzająca niewypłacalną spółką zobowiązana jest do zwrotu płatności, jakich dokonała w imieniu tej spółki po wystąpieniu jej niewypłacalności, stanowi odstępstwo od ogólnych przepisów prawa cywilnego i handlowego, właśnie ze względu na niewypłacalność tej spółki. Stąd, zdaniem Trybunału, powództwo oparte na tym przepisie, wytoczone w ramach postępowania upadłościowego, należy do powództw wynikających bezpośrednio z postępowania upadłościowego i ściśle z nim związanych (zob. podobnie wyrok H, C-295/13, EU:C:2014:2410, pkt 23, 24).
- 17 W rezultacie mimo że odpowiedź, jakiej udzielił Trybunał w wyroku H (C-295/13, EU:C:2014:2410) na zadane mu pytanie prejudycjalne dotyczyła art. 3 rozporządzenia nr 1346/2000 oraz jurysdykcji międzynarodowej sądu krajowego do wydania orzeczenia w przedmiocie powództwa opartego na przepisie prawa krajowego takim jak § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG, Trybunał wyraźnie stwierdził, że ów przepis prawa krajowego jest przepisem należącym do zakresu prawa upadłościowego. Wynika stąd, że przepis ten należy traktować jako część prawa właściwego dla postępowania upadłościowego i jego skutków w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 1346/2000. Jako taki wspomniany przepis prawa krajowego, który skutkuje między innymi zobowiązaniem, w danym wypadku, osoby zarządzającej spółką do zwrotu płatności, jakich ta osoba dokonała w imieniu tej spółki po wystąpieniu jej niewypłacalności, może, zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 1346/2000, zostać zastosowany przez sąd krajowy, przed którym toczy się postępowanie upadłościowe jako przepis prawa państwa członkowskiego, na terytorium którym wszczęto postępowanie upadłościowe (zwanego dalej „lex fori concursus”).
- 18 Należy w tym względzie dodać, że § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG należy interpretować w związku z § 64 ust. 1 GmbHG, który stanowi w istocie, iż w razie niewypłacalności lub nadmiernego zadłużenia spółki członkowie jej organu przedstawicielskiego są zobowiązani do niezwłocznego złożenia, najpóźniej trzy tygodnie po wystąpieniu niewypłacalności lub nadmiernego zadłużenia, wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego. A więc zastosowanie § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG może w szczególności spowodować powstanie osobistej odpowiedzialności po stronie osób zarządzających niewypłacalną lub nadmiernie zadłużoną spółką, w sytuacji gdy osoby te nie wszczęły postępowania upadłościowego, naruszając tym samym § 64 ust. 1 GmbHG. Wraz bowiem z wszczęciem tego postępowania osoby zarządzające niewypłacalną spółką co do zasady tracą prawo do dokonywania lub zatwierdzania płatności dokonywanych w imieniu takiej spółki, które to uprawnienie przechodzi na syndyka masy upadłości. Wynika stąd, że w przypadku gdy osoba zarządzająca niewypłacalną spółką dochowała wymogu przewidzianego w § 64 ust. 1 GmbHG, sankcja, jaką w istocie przewiduje § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG, nie będzie miała w jej przypadku zastosowania.
- 19 Tymczasem art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1346/2000 stanowi w szczególności, że „przesłanki wszczęcia” postępowania upadłościowego określa lex fori concursus. Aby przepis ten mógł zachować swoją skuteczność (effet utile), należy go interpretować w ten sposób, że zakres jego stosowania obejmuje, po pierwsze, wstępne przesłanki wszczęcia postępowania upadłościowego, po drugie, normy wskazujące krąg osób zobowiązanych do złożenia wniosku o wszczęcie tego postępowania, i po trzecie, skutki naruszenia tego obowiązku. W konsekwencji należy uznać, że przepisy prawa krajowego takie jak § 64 ust. 1 i 2 zdanie pierwsze GmbHG, skutkujące w istocie nałożeniem sankcji za uchybienie obowiązkowi złożenia wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego, również z tego punktu widzenia mieszczą się w zakresie stosowania art. 4 rozporządzenia nr 1346/2000.
- 20 Przepis taki jak § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG przyczynia się też do realizacji celu, który jest, mutatis mutandis, nierozdzielnie związany z każdym postępowaniem upadłościowym, którym jest przeciwdziałanie potencjalnym uszczupleniom masy upadłości danej spółki przed wszczęciem postępowania upadłościowego w trosce o równomierne zaspokojenie jej wierzycieli. Z tego względu przepis taki wydaje się być przynajmniej w części porównywalny z zasadą dotyczącą „względnej bezskuteczności czynności prawnych dokonanych z pokrzywdzeniem ogółu wierzycieli”, która w myśl art. 4 ust. 2 lit. m) rozporządzenia nr 1346/2000 podlega lex fori concursus.

21 W tych okolicznościach na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, że art. 4 rozporządzenia nr 1346/2000 należy interpretować w ten sposób, że zakres stosowania tego przepisu obejmuje powództwo przeciwko osobie zarządzającej spółką prawa Anglii i Walii – wobec której to spółki wszczęto postępowanie upadłościowe w Niemczech – wytoczone przed sądem niemieckim przez syndyka masy upadłości tej spółki, którego to powództwa celem jest, zgodnie z uregulowaniem krajowym takim jak § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG, doprowadzenie do zwrotu przez tę osobę płatności dokonanych przez nią jeszcze przed wszczęciem postanowienia upadłościowego, ale już po dacie, co do której ustalono, że przedmiotowa spółka jest niewypłacalna.

W przedmiocie pytania drugiego

22 Poprzez swoje pytanie drugie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 49 TFUE i 54 TFUE stoją na przeszkodzie możliwości zastosowania przepisu prawa krajowego takiego jak § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG wobec osoby zarządzającej spółką prawa Anglii i Walii objętą postępowaniem upadłościowym wszczętym w Niemczech.

23 W tym względzie z orzecznictwa Trybunału wynika, że w pewnych okolicznościach odmowa uznania przez państwo członkowskie zdolności prawnej spółki utworzonej zgodnie z prawem innego państwa członkowskiego, w którym posiada ona swą siedzibą statutową, w szczególności z powodu, iż owa spółka przeniosła swą rzeczywistą siedzibę na jego terytorium może stanowić ograniczenie swobody przedsiębiorczości co do zasady niezgodne z art. 49 TFUE i 54 TFUE (zob. podobnie wyrok *Überseering*, C-208/00, EU:C:2002:632, pkt 82).

24 Trybunał uznał też, że wobec niezgodności przepisów prawa krajowego ustanawiających wymogi dotyczące minimalnego kapitału zakładowego ze swobodą przedsiębiorczości w kształcie zagwarantowanym w traktacie, siłą rzeczy za niezgodne z tą swobodą należy także uznać sankcje związane z nieprzestrzeganiem tych wymogów, takie jak ponoszenie osobistej i solidarnej odpowiedzialności przez osoby zarządzające spółką, w sytuacji gdy wysokość kapitału zakładowego nie osiągnie minimum zakładanego w ustawodawstwie krajowym lub gdy w toku działalności takiej spółki jego wysokość spadnie poniżej tego minimum (zob. podobnie wyrok *Inspire Art*, C-167/01, EU:C:2003:512, pkt 141).

25 Jednakże w przypadku przepisu prawa krajowego takiego jak § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG należy stwierdzić, że przepis ten ani nie dotyczy odmowy uznania przez państwo członkowskie zdolności prawnej spółki utworzonej zgodnie z prawem innego państwa członkowskiego, która przeniosła swą rzeczywistą siedzibę na jego terytorium, ani odpowiedzialności osobistej osób zarządzających tą spółką ponoszonej w sytuacji gdy kapitał zakładowy tej spółki nie osiągnie minimum zakładanego w ustawodawstwie krajowym.

26 Otóż, po pierwsze, z postanowienia odsyłającego wynika, że zdolność prawna spółki będącej dłużnikiem w żaden sposób nie jest kwestionowana w sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym. Brzmienie § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG wydaje się nawet wykluczać możliwość takiego zakwestionowania, gdyż zastosowanie tego przepisu zakłada istnienie „spółki”.

27 Po drugie, osobista odpowiedzialność osób zarządzających spółką przewidziana w § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG nie wiąże się z okolicznością, że kapitał zakładowy tej spółki nie osiągnął minimum zakładanego w ustawodawstwie niemieckim lub ustawodawstwie, na podstawie którego owa spółka została utworzona, ale w istocie wyłącznie z okolicznością, że osoby zarządzające tą spółką dokonały pewnych płatności w momencie, gdy zgodnie z § 64 ust. 1 GmbHG powinny były złożyć wniosek o wszczęcie postępowania upadłościowego.

- 28 Mając na względzie przytoczone powyżej okoliczności, stosowanie przepisu prawa krajowego takiego jak § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG w żaden sposób nie wiąże się z utworzeniem spółki w danym państwie członkowskim, ani późniejszym utworzeniem przez nią oddziału w innym państwie członkowskim, ponieważ wspomniany przepis prawa krajowego może znaleźć zastosowanie dopiero po utworzeniu tej spółki, w toku jej działalności, a konkretniej rzecz ujmując, albo od momentu gdy zgodnie z prawem krajowym mającym zastosowanie na podstawie art. 4 rozporządzenia nr 1346/2000 spółkę tę należy uznać za niewypłacalną, albo od momentu stwierdzenia, znów zgodnie z prawem krajowym, wystąpienia nadmiernego zadłużenia owej spółki. Z tego względu nie ma podstaw do uznania, że przepis prawa krajowego, taki jak § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG, jest sprzeczny z zasadą przedsiębiorczości.
- 29 W tych okolicznościach na pytanie drugie należy odpowiedzieć, że art. 49 TFUE i 54 TFUE nie stoją na przeszkodzie możliwości zastosowania przepisu prawa krajowego takiego jak § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG wobec osoby zarządzającej spółką prawa Anglii i Walii objętą postępowaniem upadłościowym wszczętym w Niemczech.

W przedmiocie kosztów

- 30 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (szósta izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Artykuł 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, że zakres stosowania tego przepisu obejmuje powództwo przeciwko osobie zarządzającej spółką prawa Anglii i Walii – wobec której to spółki wszczęto postępowanie upadłościowe w Niemczech – wytoczone przed sądem niemieckim przez syndyka masy upadłości tej spółki, którego to powództwa celem jest, zgodnie z uregulowaniem krajowym takim jak § 64 ust. 2 zdanie pierwsze GmbHG, doprowadzenie do zwrotu przez tę osobę płatności dokonanych przez nią jeszcze przed wszczęciem postanowienia upadłościowego, ale już po dacie, co do której ustalono, że przedmiotowa spółka jest niewypłacalna.**
- 2) **Artykuły 49 TFUE i 54 TFUE nie stoją na przeszkodzie możliwości zastosowania przepisu krajowego takiego jak § 64 ust. 2 zdanie pierwsze niemieckiej ustawy o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością wobec osoby zarządzającej spółką prawa Anglii i Walii objętą postępowaniem upadłościowym wszczętym w Niemczech.**

Podpisy